

Mira...

Ménage...

LETRAS
Promovăm autorii români

m-a cuprins dintr-odată, iar durerea dispărea treptat, făcând loc unei stări de leșin care mă copleșea cu pași rapizi...

M-am ghemuit pe pat și în acele clipe mă gândeam doar la usturimea pe care nu o mai cunoscusem niciodată în acel mod. Moleșea mă cuprinsese în brațele ei din ce în ce mai profund și o stare de leșin parcă mă toropea...

Cuprins

Prima parte...	5
Capitolul 1.....	7
Capitolul 2.....	24
Capitolul 3.....	38
Capitolul 4.....	48
Capitolul 5.....	57
Capitolul 6.....	76
Capitolul 7.....	84
Capitolul 8.....	94
Partea a doua.....	103
Capitolul 1.....	105

Capitolul 2.....	115
Capitolul 3.....	128
Capitolul 4.....	143
Capitolul 5.....	151
Capitolul 6.....	174
Capitolul 7.....	190
Capitolul 8.....	205
Capitolul 9.....	213
 Partea a treia.....	 237
Capitolul 1.....	239
Capitolul 2.....	262
Capitolul 3.....	288
Capitolul 4.....	331
Capitolul 5.....	373

Capitolul 6.....	403
Capitolul 7.....	424
Capitolul 8.....	469
Capitolul 9.....	485

Capitolul 1...

Dragostea e cea care mi-a dat viață cu adevărat atunci când simțeam că nu mai are rost să trăiesc pe acest pământ. Printre oamenii de rând și, mai ales, printre toți cei dragi, care mă priveau destul de lung și întrebători, fără să scoată nici măcar un cuvânt despre situația în care mă aflam...

Nu credeam că voi putea supraviețui decepției de a pierde nu unul, ci doi bărbați pe care îi iubeam enorm și pentru care aș fi fost în stare să trec peste toate sacrificiile și compromisele pe care le poate face o femeie pentru a se putea dăruia întru-totul bărbaților pe care îi iubește. Pentru că iubesc, iubesc cu adevărat doi bărbați pe care din păcate i-am dezamăgit enorm din cauza orgoliului meu prostesc, a încăpățânării și mai ales a nesupunerii mele față de ei.

Acum, dacă ar fi să o iau de la început, nu aş mai greşi așa cum am făcut-o până în prezent, iar lucrurile ar sta cu totul altfel. A trecut deja o săptămână de când nu mai știu nimic de nimeni. Am rupt orice relație nu numai cu ei, ci și cu toată lumea care mă cunoștea și la care țineam.

Mi-am anunțat părinții că plec într-o vacanță scurtă, iar pe biata Cristina nici măcar nu am anunțat-o personal, i-am trimis doar un mesaj în care i-am zis că vreau să fiu singură o perioadă...

Când am plecat din vila lui Selim, îmi amintesc că nu am vrut să iau nimic cu mine din toate lucrurile pe care le-am primit cadou de la ei. Acum, când ușor, ușor încerc să îmi pun ordine în gânduri îmi dau cu adevărat seama că centrul universului pentru ei eram eu. Doar eu! Camera noastră era de fapt a mea. Un dormitor matrimonial în care ne iubeam, de fapt ne regulam toți trei, iar gândul la această imagine mă face să tresar și să mă gândesc cât am putut fi de naivă atunci când mi-am dezamăgit iubii.

Aveam nevoie de o pauză, pentru că simțeam că nu puteam nici măcar gândi cum trebuie. Toate nopțile de amor continuu, în care nu mă mai puteam satura de trupurile lor goale ce emanau atâta forță și masculinitate îmi par acum atât de îndepărtate. Noapte de noapte, Onur și Selim mă storceau de vlagă și de orice conexiune cu realitatea. Atunci când eram strâns încolăciți ca șerpui în pat nu mai știam nici de mine și nici pe ce lume trăiam, eram doar noi trei și nimic altceva...

Nu știu dacă decizia de a pleca așa în grabă din vilă, fără să iau aproape mai nimic pe mine, a fost una înțeleaptă, dar în acel moment după cearta avută la telefon cu Onur și mai apoi cu Selim, am considerat că niciun lucru din camera mea nu îmi mai aparținea. Nici rochiile frumoase și scumpe dăruite de ei și pe care le purtam desigur cu mândrie la petreceri, nici bijuteriile din aur la care țineam enorm, nimic, absolut nimic, nu mai era al meu. Când am decis să mă îmbrac cu ceva pentru a putea pleca din casă și mai ales din viața lor, am constatat că nimic din acea cameră nu

fusesse cumpărat de mine. Eu nu aveam de fapt nimic, nici geanta sau ceasul de la mână, nici brățările și nici măcar cardul. Toate lucrurile mele personale erau dăruite sau cumpărate de Onur sau Selim!

Eram o întreținută și tot ce îmi doream puteam avea, iar pentru asta era de ajuns doar să îmi desfac picioarele cât mai larg și să îi las pe amândoi să mă pătrundă așa cum vroiau. Am renunțat pe rând la toate: la brățări, la cercei, la card, până și la lenjeria intimă! Le-am aruncat pe toate pe pat și am rămas doar în rochia ușoară de vară și sandalele de bambus la care din păcate nu puteam renunța. Aveam ceva bani la mine, așa că am decis să iau un taxi până la apartamentul meu. Pe drum am hotărât că a venit timpul să îmi pun ordine în gânduri și să fac ceva cu viața mea. Viață la care se pare că am renunțat atunci când i-am cunoscut pe ei.

Nu regret faptul că i-am lăsat pe amândoi să intre în ea, deși până atunci totul fusesse atât de roz și de perfect. Dar îmi pare

rău că relația noastră s-a terminat atât de subit și urât. Hotărâsem că ar fi timpul să iau o mică pauză și că o scurtă vacanță de o săptămână undeva cât mai departe de ei și de toată agitația de zi cu zi ar fi bine meritată. Mi-am ales un loc retras și cât mai liniștit cu putință, undeva unde să am contact cu cât mai puțini oameni.

Am decis să îmi petrec timpul singură într-o căbănuță modernă și călduroasă undeva la poalele unor munți frumoși și izolați. Ei bine nu chiar atât de singură, am luat bineînțeles pe cineva drag cu mine. Pe pisicuța mea dragălașă Suria și singura mea alinare în tot acest timp. Ea mi-a fost alături în primele mele ore de coalescență atunci când am realizat că niciunul din iubii mei nu îmi mai aparține. Că sunt singură într-un loc necunoscut și pustiu, iar nopțile lungi și grele păreau că nu se mai termină. Patul mi se părea prea mare pentru trupul meu gol și dorit de dragoste. Tânjeam după ei și după toate nopțile răcoroase din Istanbul petrecute alături de trupurile lor fierbinți. Aș fi vrut să pot să fac ceva și să îmi treacă acea durere care, orice aș fi făcut, o

purtam mereu cu mine... În gândul meu, în trupul meu, dar mai ales în fiecare bătaie a inimii. Mă gândeam să renunț la orgoliul meu absurd, să deschid telefonul și să îi sun, să le vorbesc, să le aud vocea și mai ales să îi rog să mă ierte!

Curiozitatea mă împingea să deschid mai repede telefonul și să văd apelurile ratate sau mesajele primite de la ei, de la Cristina, sau de la părinții mei. Dar nu am făcut-o, pentru că nu am avut destul curaj. Am preferat să amân totul pe alt moment și să mă relaxez cu o baie fierbinte și multă spumă în cada cea mică și îmbietoare a căbănuței pe care am închiriat-o pentru o săptămână.

Timpul trecuse destul de greu, iar eu nu mă simțeam mai bine așa cum speram. Îmi era din ce în ce mai greu să cred că legătura trupurilor noastre va înceta să dispară pe măsură ce timpul va trece. Știam și simțeam că nici lui Onur sau lui Selim nu le era ușor. Aș fi vrut să vorbesc măcar cu Cristina și să îmi descarc povara din suflet, măcar atât. Dar eram absolut sigură că odată ce

îi voi spune unde sunt, ea va veni să mă vadă chiar de aș fi fost la capătul lumii... Mai aveam de stat două zile în căbănuță, singură, doar eu și Suria. Iar liniștea de care avusesem până atunci atâta nevoie îmi părea extrem de apăsătoare și enervantă.

Am decis să îmi fac un ceai fierbinte și să îl savurez la măsuta din living, ce era așezată lângă o fereastră mare și care era încadrată foarte frumos de o perdea albă brodată cu multă migală cu câteva modele rustice.

În timp ce îmi savuram în liniște ceaiul parfumat cu miros de portocale, am simțit-o pe Suria dându-mi ușor târcoale pe sub masă. Am luat-o în brațe și am mângâiat-o alene pe blănița ei albă și moale, iar ea a început să toarcă ușor încercând să se așeze cât mai comod la mine în brațe.

Liniștea ei îmi dădea și mie o senzație de bine, iar mirosul ceaiului mă făcea să admir cu și mai mare plăcere peisajul de iarnă ce înconjura căbănuța. Priveam melancolică pe fereastră soarele ce părea a fi spre asfințit. Natura era deosebit de frumoasă cu toți

brazii încărcăți de ninsoare și totul în jur era alb. Razele soarelui pe zăpadă îmi păreau la apus roșiatice și cerul se întuneca ușor. Gândurile mele erau din nou la Selim și la Onur, la cum i-am cunoscut și toate câte s-au întâmplat în tot acest timp. Aș fi vrut să privesc câteva poze cu ei, cu noi și să îmi amintesc măcar pentru câteva clipe cum a fost relația noastră încă de la început. Aveam telefonul în geanta de voiaj și mă gândeam că s-a descărcat după atâta timp. Mi-am zis că aș putea totuși să încerc și să îl văd măcar, dar îl dădusem pe vibrații, așa că mi-a luat ceva timp până l-am găsit.

Când l-am deschis am văzut că mai avea 10% din baterie și mi se părea perfect pentru cât îmi trebuia pe moment. Poate ar fi fost cu mult mai bine pentru mine dacă nu aș fi făcut-o, ecranul lui era plin de mesaje și apeluri nepreluante. Vroiam să mă uit la câteva poze din telefon, așa că trebuia să rezist tentației și să caut în el doar ce îmi doream. Dar nu am făcut-o, de ce îmi era frică nu

am scăpat și nu am putut rezista ispitei de a nu deschide un mesaj de la Onur...

„Iubito, iartă-mă! Te rog, vino...”

Faptul că nu puteam să trec direct la poze mă enerva, am închis telefonul și l-am lăsat pe măsută alături de cana goală de ceai. Nu mai aveam chef de nimic în acea seară, doar să o iau pe Suria în dormitor și să mă culc. Baia fierbinte și ceaiul îmi dăduseră o stare de oboseală și m-am băgat direct în pat. Suria s-a așezat și ea la picioarele mele torcând ușor și am adormit amândouă profund, iar noaptea a trecut atât de repede încât nici nu știu când s-a făcut dimineață!

Primul meu gând atunci când m-am trezit a fost la mesajele necitite din telefon și la dorința de a le vedea cât mai repede... Speram că s-a descărcat între timp peste noapte și lucrurile vor rămâne la fel: neclare. Dar pe de altă parte vroiam să mai am ceva baterie ca să le pot citi! În grabă atunci când îmi făcusem bagajul pentru vacanță îmi uitasem acasă încărcătorul de

la telefon, iar altă sursă de comunicare nu mai aveam. Renunșasem la laptop și la alte gadgeturi, pentru că îmi doream cât mai multă liniște și atât!

Nici eu nu mai știam sigur ce anume vroiam: să le citesc sau nu? Curiozitatea a omorât pisica! Asta e clar și tot asta mă termina psihic și pe mine! Mai aveam de savurat din acea mini vacanță doar o zi. Apoi trebuia să mă întorc la viața mea normală și pentru asta trebuia să iau alte decizii tot în acea zi desigur!

Timp aveam destul, dar gândurile și ideile erau prea puține sau mai deloc și nu știam încă ce anume voi face după ce voi pleca de acolo. Mă gândeam să mă întorc acasă la părinți și să îmi petrec vacanța de Crăciun cu familia în stilul nostru tradițional. Sau să mă întorc în apartamentul meu din Istanbul, dar mi se părea prea mare pentru mine și Suria. Acel loc îmi era destul de străin și nu prea l-am considerat „acasă” încă din prima clipă când am decis să mi-l cumpăr.

O idee mai bună era să o sun pe Cristina și să îi propun să petrecem câteva zile împreună în apartamentul ei cochet din centrul Istanbulului. Cu această ocazie mergeam și la shopping pentru a-mi cumpăra câteva haine noi și apoi discutam în liniște despre unele soluții la problemele pe care le aveam și cărora din păcate nu le găseam de una singură o rezolvare. Nu prea eram decisă care din ideile mele era cea mai bună soluție, dar una din variante trebuia totuși să o încerc... Am decis să mă dau jos din pat și să savurez o cafea fierbinte la măsuta din bucătărie, să îmi fac ordine în gânduri și să mă uit în liniște la câteva poze din telefon. Suria m-a urmat bucuroasă, mieunând ușor și dându-mi de înțeles că îi era foame și că acest lucru nu mai putea fi amânat. l-am răsturnat în castronul ei câteva bucăți de cârniță din plicul preferat. În tot acest timp ea se freca ușor cu blănița ei moale de picioarele mele în semn de bucurie și nerăbdare.

În timp ce savuram cafeaua am deschis telefonul care încă mai avea, culmea, 5% din baterie după ce mai primisem alte